Tuhhandid, kes heitsid haua sängi,
Tuhhandid weel murre-keppi naal.
Hirmo aiab surma-lippo tiwas —
Keik ma-ilm on kui üks surno-saal.

Waggad waimud! ollete mo ümber?
Näte keik jo taewas selgeste?
Ühte ainust heältki andke pilwest —
Sõskord nähha meile üllesse!

Agga lukkus seisab se külm tempel,
Surm ei rägi — haudas pimmedus.
Ello külwab öisi meie ette,
Meie takka nidab kadduwus.

Issa! et sa ü[illegible] tähtedegi
Emalt ja ka liggi wallitsed.
Et sa kohhe, kui ma eksin, hüad,
Ning kui kulen, mo meelt tallitsed,

Se mind tõstab lahkumisse te peäl,
Kui surm terretamas hirmoga.
Hommikunne koit mo mele tulgo
Kui jään õhto nuttes maggama.

Ärmsad, nago õsel ku te-kätal
On need motted sest, mis mõdaläind;
Igga kohta paistab kõrgelt ärra
Mis so woimus, mis so heldus teind.